

A NÉV A MINDENNAPJAINKBAN

Bor Ferenc
Ságvár, 2013. 05. 27.

Drága mennyei Atyánk, az Úr Jézus szent nevében köszönjük Neked, hogy Te egy győzedelmes életre hívtál el bennünket Krisztusban! Hálát adunk azért, hogy nekünk adtad a menny erőforrásait. Köszönjük, hogy jogosan használhatjuk az Úr Jézus Krisztus nevét! Hálát adunk, hogy a szent vér oltalma a miénk, és köszönjük a Szent Szellem természetfeletti erejét. Hálát adunk, hogy a hatalmas erejű szolgáló angyalok a rendeleteinkre várnak, hogy beteljesítsék azokat.

Köszönjük Atyám, hogy minden feltételt biztosítottál ahhoz, hogy mi győzelemben járassunk az ellenség minden gonosz munkája felett. A győztesként feltámadt Jézus nevében ördög ellenállunk neked, folyamatosan! Megkötve, a talpunk alatt tartjuk minden gonosz munkádat, tervedet és minden gonosz szellemedet, a Jézus Krisztus szent nevében.

Te hatástalanítva és ártalmatlanítva vagy! Mi abban a győzelemben járunk, amit Krisztus megszerzett a számunkra, mert hatalmat kaptunk, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjunk és a sötétségnek minden erején, és semmi nem árthat nekünk.

Köszönjük a drága szent Igédet. Hálát adunk Úr Jézus a kereszten bevégzett munkáért, és köszönjük Atyám a növekedést, ami tőled származik. És ezt vonatkoztatjuk a szellemi növekedésre, a létszembebeli növekedésre. Minden dicsőség Uram, a Tiéd mennyen és földön. Mindörökkön örökké. Ámen.

Köszöntsd a szomszédodat, s emlékeztess arra, hogy a *név cselekszik!* Folytatjuk a Jézus nevével szóló tanítássorozatot a 6. rész következik. A mai tanítás: *A név a mindennapjainkban.*

A *korai* Egyház hívőinek az életében minden területre *kihatással* volt Jézus nevének a használata. Manapság nagyon sok keresztény el sem tudja képzelni, hogy milyen központi helyet foglalt el, milyen *központi helyet* töltött be a *név* az ő életükben. Ezen belül a gondolatainkban, szavaikban, cselekedeteinkben, az imáinkban, tanításaikban.

Ne felejtjük el, hogy mi is *ugyanezen jogokkal* rendelkezünk, ugyanezen jogokkal használhatjuk Jézus nevét *ma is*, mint a korai Egyháznak a tagjai. Egy biztos, meg kell ismernünk Isten *dicsőségének* mindazt a *gazdagságát*, amely Jézus nevében el van *rejtve*, illetve Jézus nevét, az Őt *megillető helyre* kell tennünk.

NÉV AZ IMÁBAN

Vizsgáljuk meg, hogy hogyan működik a név az imában. Jézus *egyik ígérését* fogjuk itt olvasni, ami a név *használóinak* szól.

János 16,23-24.

23. És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.

24. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. Ámen.

Sok hívőnek azért halványan vagy ködösen körvonalazódik az ismerete a névnek a használatáról, de kevesen fogják fel ennek az *igazi jelentőségét*. Ha valaki papagáj módra ismételteti Jézus nevét, akkor nem fog történni semmi. Mert ha csak gépiesen, automatikusan mondogatjuk, mint egy varázsigét, és nem szívből, akkor Jézus nevére nem fog történni semmi.

Az Apostolok cselekedeteiben van egy történet: Skéva papnak a fiai utánozták az apostolokat, és Jézus nevét olvasták az ördöngösre. Az meg nekik esett és megtépte őket, mert számukra nem működött a név. Nem voltak újjászülve, s csak gépiesen mondták. (Csel. 19,13-16)

Vannak olyan keresztények, akik *nem is várnak* el semmit, a név használatától. Automatikusan használják, hogy Jézus nevében ez, Jézus nevében az. Egy *elváró hittel* kell lenni ilyenkor. Már 5 részt hallottatok a Jézus nevének a tanítás-sorozatából, hogy Jézus neve milyen hatalmas. Az imént énekeltük, hogy Jézus nevére *minden térd meghajol*.

Egyszer Kenneth Hagintől valaki kért *egy akaraton* egy imát. Kérte, hogy legyen vele egy akaraton. Ilyenkor meg kell *egyezni* abban a dologban, majd mindenki ugyanazt hiszi, mindenki ugyanazt szeretné. Hagin visszakérdezett, hogy ugye akkor megegyeztünk. És az ima végén megkérdezte, hogy ugye akkor az meg van neked?

Aztán később, amikor találkozott az illetővel, rákérdezett, hogy mi a helyzet azzal az imavállalással? Valóságba jött? Mire az illető azt felelte, hogy *nem is vártam* annyira, hogy megtörténjen. Mivel nem kapta meg, próbálta egy kicsit szépíteni a dolgot. De itt az volt a probléma, hogy *ő mégsem volt egy akaraton* Kenneth Haginnal.

Pontosabban, nem a *szívéből* volt egy akaraton, hanem csak az *elméjéből*. A kettő között nagy különbség van. Nem működik az ima, hogyha azt nem szívából mondják, nem szívából teszik. Ha nem helyes az indíték, helyes az, akkor a szellemi oldal nincs rendben.

Ő természeti síkon, azaz az *elme* szintjén értett egyet azzal, hogy az Ige alapján egyezzenek meg egy dolog felől, és imádkozzanak érte közösen. Tehát nem mindegy, hogy elme szintjén, vagy a szívünk teljességéből értünk egyet egy dologban, és imádkozunk úgy.

Ez is lehet oka annak, hogy nem kap választ az illető az imájára. Természetesen akkor működik legtökéletesebben ez a fajta imádság is, hogyha *kijelentést* kap róla az illető, hogy mit mond az Ige. Az Ige pedig azt mondja, hogy aki *hisz és megcselekszi*, vagy mondja, megjön az *eredmény* hozzá.

Nekünk, hívőknek minden helyzetben *ragaszkodnunk* kell az Igéhez! Erre a Biblia is felhívja a figyelmünket. Akkor is ragaszkodnunk kell az Igéhez, ha fent vagyunk, és akkor is ragaszkodnunk kell az Igéhez, ha lent vagyunk, és a láthatók szerint rosszul mennek a dolgok.

Mert ha mi kitarunk az Ige mellett, *ragaszkodunk* az Igéhez, ragaszkodunk a hitmegvallásunkhoz – ahogy írja a Zsidó levél –, akkor Isten is *ki fog tartani* az Ő Igéje mellett. Nem lehet úgy, hogy délelőtt a láthatókra nézek, s nem az Ige szerint gondolkodok és beszélek, kiengedem a kezemből a gyeplőt és a szent örökséget, délután meg visszaállok az igei vonalra.

A *kulcs* nagyon fontos tényező az ajtók nyitásánál. Alapjában véve, mindenhova más kulcs kell. Az imának is megvan a kulcsa, amely *megnyitja a menny ablakait*, és minden szükségére megérkezik a válasz. Az imánál ez a kulcs nem más, mint *Jézus neve*.

Jézus áll az újjászületett hívő és az Atya között. Ő a közbenjáró, a közvetítő, az ügyvéd, védőügyvéd és Ő a mi Urunk. Az Ige határozottan kiemeli, hogy az *Atyához* imádkozunk *Jézus nevében!* Hagin szerint még is helytelen, ha Jézust *kihagyva*, az Atyához imádkozunk.

Nem beszélve arról, amikor a *vallásos* tanítások szerint ilyen szenthez és olyan szenthez imádkoznak, mert ennek semmilyen bibliai alapja nincs. Hallottam olyat is, hogy az elhunyt rokonsághoz imádkozott valaki, hogy az járjon közbe az Atyánál.

Sok téves tan van a világban. Az *ördög tanai* beszivárogtak az Egyházba, ezt sem szabad elfelejteni. Tehát a Biblia azt mondja, ahogy most olvastuk, hogy *Jézus nevében* az Atyához fordulunk. Nincs mellékvágány. Vagy ha van is, az túl nagy kerülő.

Ha mi az *igei szabályok* szerint közelítjük meg az Atyát az imáinkkal, akkor az ima el fog érni hozzá, mert Jézus kezébe kerül a mi imánk. Ő könyörög érettünk, tovább postázza, és így az Atya szent színe elé kerül, az *oltárra* kerül az imánk.

Ilyenkor az Atya a *Fiára tekint*, és megválaszolja az imát. Számunkra a *válasz* elnyerése szempontjából egy *garancia* az, ha a „név” által imádkozunk. Hagin azt írja a könyveiben, hogy ő a több évtizedes szolgálata alatt minden imájára választ kapott. És „igen” választ kapott, mert az *igei szabályok* alapján imádkozott.

Hogyan szól ez az Igevers? És „azon” a napon... Melyik napon? Ez a kifejezés jelent egy *időkorszakot* is. Megnéztem a görög segédeszközömben, hogy bizony jelent időkorszakot. Az „azon a napon” azt jelenti, hogy az Újszövetség idejében, az *Újszövetség időszakában*.

A mi *napjainkra* vonatkozik a János 16. fejezete, amit az előbb felolvastunk. Miután győztesen, az Atya jobbjára leült az Úr Jézus, a legkiválóbb névnek a birtokosaként, mi élhettünk az Ő nevének a *jogszerű* használatával. És éltek is vele a tanítványok a korai Egyházban.

JOGAINK ÉRVÉNYESÍTÉSÉBEN

Nézzük meg, hogy a jogaink *érvényesítésében* hogyan használhatjuk Jézus nevét. Ez egy *másik ígéret* az Úr Jézustól a számunkra, és ezt másként is kell használni.

János 14,13-14.

13. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.

14. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ámen.

Hányszor volt az Atya ebben a versben megemlítve? Jó, hogy ilyen vízszintesen bólogatsz, mert egyszer sem volt benne. Nem érdekes? A 16. fejezetben, amit az imént olvastunk, ott benne van, hogy az Atyától Jézus *nevében kérjünk*. A János 16-ban a felolvasott Ige az *imáról* szól, hogy *kérjünk* az Atyától valamit. Ez a vers *nem az imáról* szól.

Itt nincs az Atya megemlítve, tehát nem az Atyától való kérésre vonatkozik. Tisztul a kép ugye? Arra biztat bennünket itt az Úr, hogy *használjuk* az Ő nevét az *ellenséggel szemben*. *Követeljük* vissza Jézus nevében azt, amit ellopott. *Követeljük*, hogy vegye le a kezét az életünkről. Tehát Jézus nevében *követelünk a tolvajtól!*

Az Ékes kapunál mi történt? Péter *követelte*, hogy az a sánta kelljen fel és járjon, a Jézus *nevében!* Ezt tette. Kenneth Hagin egyszer, amikor tanított, a hallgatóság között ott volt a görög nyelvnek egy professzora.

És ő a görög nyelvű Bibliában követte, ahogy Hagin ezt az Igét angolul felolvasta. És az összejövetel végén odament Haginhoz, és azt mondta, hogy te tökéletesen tanítottál erről a dologról. Ez valóban egy *követelést* jelent, mert a *görögben* így áll szó szerint. És felolvasta: „Amit jogaitok és kiváltságaitok gyanánt *követeltek* az én *nevemben*, én megcselekszem...”

Tehát a 14. fejezetben nem az Atyától kérünk, hanem követelünk a tolvajtól, vagy vissza követelünk. Illetőleg követeljük, hogy ne tegye a lábát a felségterületünkre, mert élünk a jogainkkal és a kiváltságainkkal.

Aki *nem tudatosítja*, hogy az Újszövetségben neki jogai és kiváltságai vannak Krisztusban, az nem is fog tudni követelni. Mert nem ismeri mélységében az ő *hatalmát* Krisztusban, hogy *mit tehet* meg a név által. Ehhez egy mélyebb ismeret kell és egy tudatosítás, hogy én ez vagyok a Krisztus bevezetett munkája által, s ezeket megtehetem.

Jézus a három és fél éves szolgálata során betegeket gyógyított tömegével. Jézus *tekintélyt* hordozó neve *ma* a miénk! Amikor Jézus nevét használjuk, akkor a *név cselekszik*. Az Ige mögött, a név mögött Jézus áll.

Ha mi *összhangban* vagyunk az Igével, akkor Ő mellénk tud állni. De amikor a hívők nem az Ige vonalában gondolkodnak, beszélnek, cselekednek, nincsenek összhangban az Úr Jézussal, akkor Ő nem tud a világi mentalitás, a félelem, a hitetlenség oldalára állni.

Péter *bátor* volt egyrészt, másrészt pedig *megértése* volt arról, hogy *joga* van használni a Jézus nevét. És mi történt? *Jézus talpra állította* azt a körülbelül 40 éves férfit, aki életében soha nem járt. Még gyógytornász sem kellett neki. Márpedig ha valakinek be volt gipszelve valamelyik végtagja, tudja, hogy utána bizony az izmokat vissza kell kondizni, mert elsorvadnak.

Jézus *neve cselekedte* meg, hogy az Ékes kapunál az a béna ember egészséget nyert. Péter látta, hogy ennek az embernek van hite, mert azt mondta neki: *figyelmezz* rám! Ha az Apostolok cselekedeteit nekiláttok elolvasni, meg fogjátok látni, hogy a korai Egyházban ugyanígy használták a Jézus nevét. Nem imádkoztak, csak egyszerűen Jézus *nevében parancsoltak*.

Jézus nevében rendeletet hoztak, és a dolog működött. Tehát nem az Atyához fordultak imával Jézus nevében, hanem egyszerűen *jogaikat gyakorolva*, Jézus nevét használták az *ellenséggel szemben*. Jézus pedig elvégezte a szabadítást. A mai Egyházban nagyon sok keresztényre ráférne, hogy *erőteljesebben* kiépítsék a hitüket a Jézus nevében. Fantasztikus dolgok ezek ugye?

MINDENT A NÉVBEN!

Mindent a *névben* tenni! Már érintettük az előző két tanításban is, hogy régen a kukoricaföldön a kapálást úgy kezdték meg, hogy azt mondták: a Jézus nevében elindulunk a sorban.

Kolosse 3,17.

17. És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Óáltala. Ámen.

Tisztázzuk azt, hogy a minden az *minden*. És ezen a területen van még mit javítani nekem is. Nem számoltam meg, hogy az ember hány dolognak áll neki naponta, de néha mondom azt, hogy Jézus nevében, néha meg elfelejtem.

Jó, reggel imádkozom és mindent Jézus vére alá helyezek, de igazából az lenne a helyes, hogy még a kisebb dolgokat is Jézus nevében cselekedjünk meg. Amit úgy látunk, hogy kisebb dolgok. Ilyenkor *meghívjuk* az Úr Jézust ahhoz a munkához, ahhoz a feladathoz.

Emlékezzetek az őszi gyümölcsérésre, amikor jönnek a seregélyek. Hogyha kiszaladsz a kertbe, és egy nagyot tapsolsz, vagy beindítod a kereplőt, illetőleg valami zajt csapsz, akkor mi történik? Huss, *elröppennek* a kárt tevő madarak.

No, ha Jézus *nevében* állunk neki egy munkának, Jézus nevében állsz neki főzni, Jézus nevében állsz neki mosni, vasalni és minden mást, akkor tudjátok mi fog történni? A démonok – éppen úgy, mint a seregélyek –, *elhussannak* és tiszta lesz a légtér.

Jézus nevében fohászkodj, hogy munkahelyet kapjál, vagy ahogy a munkádat végzed. Jézus nevében indulj el, és Jézus nevében lépj be a kapun. Meg fogod látni, hogy mekkora különbség lesz, amikor elfelejted, és amikor gyakorlod.

Kolosse 3,17 egy *utasítás* a Gyülekezet számára, hogy *mindent* ebben a *névben* tegyünk. Ennek pozitív *kihatással* kell lenni a mindennapi életünkre. A korai hívők *tudatában* voltak a névnek, mert őket megtanították a név használatára.

A közelmúltban felsoroltunk pár Igét, hogy a *világ* mit tett... Miután meglátták, hogy az apostolok Jézus nevében szólnak a betegséghez és a beteg emberek meggyógyulnak, a világ elkezdett *félni* Jézus nevétől. Jobban, mint bármi mástól. *Megtiltották*, hogy Jézus nevéről tanítsanak. *Megtiltották*, hogy Jézus nevét használják. A világ fél tőle.

Mert ez egy sokkal *nagyobb hatalom*, mint egy kiskirályság, amit egy helyi vezető kiépít maga köré. Tisztelet a kivételnek. A nevet ma is *jelentőségteljesen* kell használnunk. Olyan jelentőségteljesen kell használnunk a Jézus nevét, hogy a világ *felfigyeljen* rá, hogy ez egy működő csoda.

Péter teológiailag *képzetlen* volt. Egyébként sem lehetett sok iskolája. De amikor pünkösöd napján a kenet alatt elkezdett prédikálni, *ráfgyeltek*. Nekünk is úgy kell használni a Jézus nevét, hogy a világ felfigyeljen, és *megkívánja* ezt a hatalmat. Ezt a hatalmat csak úgy lehet megkapni, ha *belép* Krisztus Testébe. Újjászületik, és Szent Szellemmel betöltekezik.

Nézzünk pár esetet Jézus nevének használatára:

▶ Hálaadás a névben. Amikor hálát adunk Istennek, hogy valamit megnyertünk, ez a *múltra* vonatkozik. Vagy pedig hálát adunk Istennek *előre* azért, hogy a hitünk szerint az imánkra a válasz úton van. A Jézus nevében tegyük ezt is. Tehát a hálaadás lehet a *múltra* vonatkozó, vagy a jövőre vonatkozó, ami majd érkezik válaszként.

Efézus 5,20.

20. Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. Ámen.

Azt mondja az Ige, hogy mindenkor és mindenekért. Ezt egy kicsit nézzük meg közelebb-ről. Itt a végén benne van a *hálaadás*, a Jézus nevében. Ha hálaadással járulunk az Atyához, akkor azt Jézus nevében tegyük. Kapcsolódik ehhez a következő Ige.

1Thessalonika 5,18.

18. Mindenkor hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézusban tihozzátok.

Az Úr szeretne erről a szóról több világosságot adni: mindenben. Nem szabad ezt a két Igét felre értelmezni, mert nem azt mondja, hogy mindenért. Mert a rossz dolgokért, ami nem Istentől van, azért nem adunk hálát. Miért adjunk hálát? A két igeversnek az az értelme, hogy *minden helyzetben* adjunk hálát, azért, amit Jézus bevégzett a kereszten és győztesen feltámadt.

A másik dolog pedig, hogy a *megoldás* nála van, és ki tud *menekíteni* abból a helyzetből, amibe belekerültünk. Tehát a hálaadást így kell tekinteni, hogy minden helyzetben adjunk hálát! Ha lent vagyunk békaperspektívában, akkor is adjunk hálát azért, hogy Jézus *szabaddá* tett bennünket, hogy *győzelemre* vezet bennünket és a megoldás, a *kimenekedés* nála van. Tehát Ő képes arra, és meg is tudja tenni, hogy bennünket onnan *kiemeljen*.

A hálaadás tekintetében így már más a kép ugye? Mert a rosszért nem kell hálát adni. A rossz nem Istentől van. A *jó* Istentől származik, a *kimenekedés* megint Istentől van. Tehát ezekért kell *hálát* adni, hogy Ő a szorult helyzetből *ki tud ragadni*.

▶ Megtisztítva, megigazítva. Következő versünk azt írja, hogy a mi drága Úr Jézusunk vére minket *megtisztított* és *igazzá* tett. Igazából nekünk is *ugyanaz a minősítésünk*, mint Jézusnak. Ez fantasztikus dolog! Az Atya úgy minősít bennünket, mint Jézust. Ugyanazon a szinten, ugyanabban a fajban vagyunk. Mert az Atya bennünket a tisztító véren keresztül néz, ami bennünket megmosott, megtisztított és megigazított.

1Korinthus 6,11-12.

11. Ilyenek voltatok pedig némelyek, de Isten megmosott, megszentelt, megigazított benneteket az Úr Jézusnak nevében, ami Istenünk Szelleme által. Amen.

Itt van megint a név, és általa meg vagyunk igazítva. Igazzá vagyunk téve! Nem tudom, hogy mikor mondtam legutoljára, de most felhozta az Úr, hogy nem célszerű a szövegtörzsekből kivenni Igéket, és úgy értelmezni. Ezt valószínű tudjátok, Hagin is írta egy helyen.

Az ezt megelőző két verset – a 9-est és a 10-est – nagyon sok esetben félreértelmezik, ha kiragadják. Ha csak a 9-10-est nézi az ember. Mert abban az van írva, hogy „nem örökölhetik” Isten országát azok, akik *testben* járnak. Így rövidre fogalmazva.

Hogyan kezdődött a 11-es? Tegnap kaptam erről világosságot. *Ilyenek* voltatok... Mert a 9-10 vers arra vonatkozik, amikor *még nem voltunk újjászülettek*. De a szent vér által, a keresztben bevégzett munka által megmosattunk, igazzá tettünk, és a minősítésünk Isten szemében ugyanaz, mint Jézusé. Hallelúja!

Ha még hozzáolvassuk a 12-es verset is, ott az van, hogy *minden szabad* nékem, de itt nem szabad megállni, mert akkor a hívő könnyen a saját lábába löhet. Mert utána úgy folytatja:

12. Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom senkinek hatalma alá.

Tehát ha szembe forgalommal közlekedünk az autópályán, az nem fog használni, többféle szempontból sem. Jó, ha megússza egy büntetéssel, s akkor csak a pénztárcája bánja, de ha ütközik, akkor már súlyosabb a helyzet. Ha a 9-12-ig együtt olvassuk, egészen más világosság jön ki belőle, mint esetleg korábban. Isten így ad nekünk világosságot, szintről-szintre emel bennünket.

Aztán az egy másik kérdés, hogyha az újjászülettet keresztény *testi módon* él, akkor Isten *áldásait csorbítja*. Azaz, a saját lábába lö. Mert Pál világosan írja, hogy *szellem* szerint járatok, a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. A 9-10 vers arról szól, amikor bűnösök voltunk, de az újjászületés és az üdvösség által Isten kegyelméből igazzá váltunk. Hallelúja!

Az embernek joga van menni a pokolba, és joga van a mennybe jutni. Ez csupán egy *döntés* kérdése és a *hitvallás* kérdése. De ehhez előbb az embernek *ismeretre* van szüksége. Azért mondja az Úr Jézus, hogy *hirdessétek* az örömhírt, az Evangéliumot minden teremtsnek, a föld végső határáig, hogy az emberek *ismeret birtokába* legyenek, mert nem tudják az elveszettek, hogy ők nem a mennybe fognak jutni, ha nem fogadják be Jézust a földi életükben.

Elsőként szükséges, hogy *ismeretük* legyen arról, hogy át kell állítani a váltót. Utána pedig egy *döntést* hozni, hogy most ezt megteszem. Balatonszárszón lesz egy zenés színdarab, fényeffektusokkal. És egy történetet fognak eljátszani, hogy egy fiatalember kiment egy külföldre dolgozni, ott belekerült a kábítószerbandába, és Isten hogyan mentette ki onnan.

Állítólag a végét imával zárják. Üdvösség imával, mert az egy evangelizációs színdarab. Sok módja van annak, hogy *eljusson az örömhír* az elveszettekhez. Lehet, hogy egy színdarabra, hogy könnyebben becsalhatók az emberek.

▶ Kenet a névben. Nézzük meg, hogyan működik kenet a névben.

Jakab 5,14.

14. Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.

A versnek az eleje felvet egy kérdést. Miért úgy kérdezi meg, hogy van-e beteg köztetek? Mert mindenki egészségesnek látszik, azért kérdezi meg, hogy van-e beteg köztetek. Ha akadna, akkor mit kell tenni? Az *olajjal* megkenni, a *Jézus nevében!*

Ha tovább olvassátok a következő verset, ott az áll, nem az imádkozó érdeme, hogy a beteg meggyógyul, hanem az Úr segíti fel őt. A Jézus nevében kenték meg a beteget olajjal. Az olaj a Szent Szellemnek, a kenetnek a jelképe.

Az Ószövetségben le van írva, hogy hogyan készítették a kenetet. Milyen összetételű a kenet, illatszerektől kezdve az olajig. Ez a vers bizonyíték arra, hogy az első hívők *mindent* a Jézus nevében tettek. Még az olajjal való megkenést is Jézus nevében tették.

▶ Hinni a névben.

1János 3,23.

23. Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ú Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk. Ámen.

János 13,34-ben már olvastuk korábban, hogy egyetlen parancsolat van az Újszövetségben, a szeretet királyi törvénye. Itt ez megismétlésre került, kiegészítve azzal, hogy az Ige felszólít bennünket: higgyünk az Úr Jézus Krisztusban, az *Ő nevében*, továbbá járjunk *szeretetben*. Ez az Újszövetség parancsolata. Ámen.

Gyógyító sor előtt az Úr emlékeztetett egy 10 évvel ezelőtti bizonyosságra. És mesélik, hogy valakinek a hasznára lesz ez. A siófoki gyülekezetben volt egy szent, aki irodában dolgozott. Egyszer csak a munkahelyén jelentkeztek nála a vakbél tünetek.

Hála Istennek, a mi családjunkban ilyen nem volt, de tudom, hogy eléggé problémás. Aki ismeri ezt, az tudja, hogy milyen fájdalmas és veszélyes dolog. A drága testvérünk elővette az 1Péter 2,24-et, és azt elkezdte megvallani: Krisztus sebeivel meggyógyultam.

Nem lehetett túl koros Krisztus Testében, talán egy-két éves lehetett. Nem emlékszem rá pontosan, de semmiképpen nem 5 vagy 10 éves keresztény. Folyamatosan vallotta, kimondta hittel, hogy ő Krisztus sebeivel meggyógyult. Továbbra is jöttek a tünetek. Jött a görcsös fájdalom, a víz verte, gyengeség fogta el.

Látták a kolléganők, hogy a munkatársuk rosszul van. Aztán zargatták, hogy menjen orvoshoz. A végén addig-addig, míg elment. Ott megállapították, hogy ez bizony vakbélgyulladás. Mondták, hogy azonnal be kell feküdni. Ő meg mondta, hogy nem. Én Krisztus sebeivel meggyógyultam. És visszament az irodába. Mindenki azt mondta neki, hogy nem normális.

Az előbb utaltam arra, hogy nem mindegy, hogy a *fejből* tesszük a megvallást, vagy a *szívükből*. Na most ez biztos, hogy ő nem a fej hitével, hanem a *szív hitével* tette ezt, mert életben van. Végül teljesen eltűnt a tünet.

A másik dolog pedig a *most hit*. Akinek szüksége van rá, vegye elő Hagin könyveit, több helyen foglalkozik a most hittel. Mert ha valaki imádkozik a gyógyulásáért, vagy imát kér a gyógyulásáért, akkor nem úgy kell tekinteni, hogy talán holnap reggel, vagy majd egy hét múlva, vagy egy hónap múlva meg lesz. Hanem a most hit azt mondja: *most megvan* nekem! Függetlenül attól, hogy látom, vagy nem látom. Vagy épp az ellenkezőjét látom.

Néha elcsúsznak a drága szentek ennél a most hitnél. Úgy emlékszem, a Timi azt írta bizonyosságában, hogy amikor hétfőn innen hazament, akkor ő a lábát gyógyultnak tekintette. Sőt ott volt a tűz a lábában, ami egy bizonyosság is, hogy a Szent Szellem ott járt, meglátogatta.

Azt volt a lényege, hogy ő *gyógyultnak tekintette* magát, még akkor is, ha másnap bicegve ment el dolgozni. Utána jött a kattanás és visszaállt a helyére, természetfeletti módon. Tehát a *most hit* az, hogy az *imádkozás pillanatában hiszem*, és megvallom, hogy az *megvan* nekem.

Amikor vannak tünetek, akkor nem olyan könnyű ezt hitben kijelenteni, hogy megvan nekem a gyógyulás, mikor közben meg hasogat. Testvérünk az Úr kegyelméből, meg az ő hitének az ereje által ezt túlélte a vakbélgyulladás. Megúsztta a műtétet, mert ő ragaszkodott az Igéhez. *Ragaszkodott* ahhoz, hogy ő Krisztus *sebeivel meggyógyult*, ahogy le van írva.

Ha egy tünetekkel terhelt ember elmegy az orvoshoz, akkor lesz neki *kettő* darab lelete. Az egyik itt van a Könyvek könyvében, ami azt mondja, hogy *Krisztus elhordozta* a betegségeinket és a fájdalmainkat. Másik papíron, a pecsétetes papíron pedig az van, hogy tüdőöltyögés és májhápgóság. Na most melyiknek hiszel? Kettő nem lehet igazság. Az egyik hazugság.

Ha a jó szemüveggel nézi, akkor azt mondja, hogy az a hazugság, ami a pecsétetes papíron van, mert én *ragaszkodom* ahhoz, amit az Úr Jézus *bevégzett* értem a kereszten. Értem és helyettem. Ezt csak a szívbeli hittel lehet meglépni és *megnyerni* a hitnek a szép harcát.

Pesten egyik alkalom során hallottam, hogy volt egy drága szent, aki nem tudta megharcolni a hitnek a szép harcát. Előbb hazament az Úrhoz, mint kellett volna. Az oka egy *félelem* volt. Mert a félelemmel *ajtot nyit* az ellenségnek.

Lényeg az, hogy ez a hölgy egy nagyon piti ügytől félt, hogy mi lesz, ha kitudódik, és a férje megtudja. De nagyon-nagyon pici, bagatell ügy volt, és ez a félelem ajtot nyitott az ellenségnek, és nem tudta a gyógyulást megragadni.

Ez most pont két ellentétes dolog, ugye? Pedig van egy személy, aki egy súlyos vakbélgyulladást túlélte, a másiknak nem tudom, hogy mi volt a betegsége. De emlékszem rá, mikor a félelemről tanított Sanders pásztor, hogy ő a félelemmel nyitott ajtot, hogy az a pici valamilyen kis ügy, ha kitudódik, és a férje megtudja, akkor mi lesz.

Szerintem fontosabb az élet, meg az egészség. Tegnap arról volt szó a pesti tanításban, hogy soha, de soha *ne sajnáltasd* magadat, mert az *önsajnálata* megint csak *ajtot nyit* az ellenségnek.

Következik a gyógyító sor. Kezünket tesszük rátok, imádkozunk értetek, fogadjátok a kenetet, és a hit szavával jelentsétek ki, hogy *most megvan* a gyógyulásom!

Jézus neve cselekszik, légy szabad, minden kötéstől az életedben, a munkádban, a szolgálatodban, a Jézus nevében! Használd ezt a győztes nevet, mert hatalom van benne, erő van benne. Megdorgáljuk a hamis tüneteket a testekben. Megparancsoljuk, hogy a testek olyan tökéletesen működjenek Isten dicsőségére, ahogy Ő megteremtette.

Köszönjük Atyám a Te kegyelmedet, és hálát adunk, hogy élvezhetjük ennek a gyümölcsseit, a Jézus nevében. Ámen. Köszönjük Szent Szellem, a folyamatosan áradó kenetet a testünk határain. Hálát adunk Uram a helyreállításért és a győzedelmes életért, amire elhívtál, Mindezt az Úr Jézusnak köszönhetjük, a kereszten bevégzett helyettesítő munkájának, a Jézus nevében. Ámen.

Kaptok még egy kis csemegét: Az elköteleződésről volt szó a múlt héten, és egy negatív példát hozott fel az Úr. Ez is jó tizenéve történt. A környéken megnyílt egy gyülekezet, volt ott valami ismeretsége a pásztornak. Megvolt a nyitóalkalom, amit ugye általában evangélistának célszerű megnyitni, hogy a tüzebb kenet elvégezze a szellemi munkát. Aztán a második-harmadik alkalommal már nem ment el. Ott várták a bárányok, a zárt ajtok előtt.

Ez furcsa. Ha valaki így viszonyul egy szolgálathoz, annál valószínű nincs ott ez elhívás, meg az elköteleződés. Most képzeljétek el, hogy akik megismerték Krisztust, befogadták az Urat, megismerkedtek az első szeretettel, és odamentek táplálékért, és a pásztor nincs sehol. Egyébként azóta már nyáj sincs ott. Nem sokáig tartott ki.

A *kíváncsiságról* csak annyit, hogy az a csecsemőkre jellemző, a kisbabákra, ahogy növekednek föl. Az óvó nénik tudják, hogy mennyit kérdeznek, mi mindenre kíváncsiak. A saját gyermekeink is így voltak. Ha egy keresztényről van szó, akkor ezt a kíváncsiságot az *Ige felé* kell fordítani. Nem a világ felé, nem a más dolgába való beavatkozás felé, hanem az Ige felé.

Van egy érdekes Ige, az 1Thessalonika 5,21-ben, hogy mindent megpróbáljatok, azaz *megvizsgáljatok*, és ami jó, azt megtartsátok. Különböző tanítás szele érkezik a keresztényekhez, és igazából szükséges, hogy ezen *Ige tükrében*, ami hozzájuk vagy hozzáink érkezik, ezt *megvizsgáljuk*.

A Hagin könyvek nagyon világosan írják azt – amelyek nálunk lettek kiadva és fordítva –, hogy egy kereszténynek lehet-e démona? Kereszténynek nem lehet démona, mert ha benne van az Úr Jézus, a Szent Szellem, akkor két dudás nem fér meg egy csárdában. A füstös képű nem fog ott maradni, ez biztos!

Az újjászületés után egy démon az embereket *kívülről* bombázhatja. A gondolataikat, a testüket, de a *szellemükben nem lehet*. Ez tiszta sor. Kezembe akadt egy Hagin könyv, amit nem a mi Egyházunk adott ki, és ott áll benne a kérdés, hogy a kereszténynek lehet-e démona? És döbbenetemre azt írja, hogy igen! Tehát az a kiadó már a saját íze szerint átformálta Hagin eredeti kiadványát.

Ha egy szopós bárány egyik helyen azt hallja, hogy kereszténynek nem lehet démon a szellemében, a másik helyen meg azt olvassa, hogy dehogynem, hogy ne lenne, akkor melyiknek fog hinni? Ezért mondja az Ige, hogy *mindent megvizsgáljatok*...

Ilyenkor a legjobb a pásztorhoz fordulni, és megkérdezni, mert nem biztos, hogy önmaga gyorsan megtalálja rá a választ. Egyszerűen Krisztus Testében bent vannak az ördög tanai is! Nem egyszer halljátok a pesti tanításokban is, amikor Sanders pásztor rávilágít ezekre. Csak kikerekedett a szemem, erre a válaszra, hogy igen, lehet.

Persze, hogy rögtön elvettem, mert az Ige azt mondja, hogy nem lehetséges. Most hallottátok, *igazzá* váltunk, s az Atya szemében ugyanaz a *minősítésünk* az újjászületés után, mint az Úr Jézusnak. Átvitt bennünket a sötétségből a világosságba. Akkor nincs közünk a világhoz, meg e világ urához. Ez számomra teljesen egyértelmű.

Aztán vannak különböző filmek és könyvek különféle szellemi megtapasztalásokról, tekintés a mennybe, meg a pokolba. Ezekben vannak ellentmondások, s ezeket nem tudom elfogadni, mert a belül a szívem ad egy jelzést. A szellemünk ad egy jelzést, hogy az a tanításmorzsa, az most helyes, vagy nem helyes.

Az egyik az áll, hogy azért van valaki a pokolban, mert ezt meg ezt tette. Üdvösséget két módon lehet elveszíteni: a hitmegvallásnak az ellentétje, azaz Jézus szándékos *megtagadása* által, illetve a Szent Szellem *káromlása* során.

Kérdésként teszem fel, hogy kinyíljon a szellemi szemetek: cselekedetek által születünk újjá? Igen! Kijelenthetjük, hogy a cselekedeteknek nincs hatása az üdvösségre? Így van. Tehát hiába pedálozunk, hiába lapátoljuk a csónakból a vizet, az mindig hozzájön és süllyed. Tehát ha a *cselekedeteknek nincs hatása* az üdvösségre, akkor ennek fordítva is igaznak kell lenni, hogy az üdvösség elvesztésére sincs hatással a cselekedet!

Néha a sorok között kell olvasni. Ez egy kijelentés által jött. Le is van írva a házasságról szóló könyvben, a 63. pontban. Ez egy jó hír, és tudtok másokat is ezzel biztatni, világosítani, aki érti az üdvösséget, hogy nem cselekedetek által van.

Ha az egyik irányba nem működik a cselekedet, akkor a másik irányba sem működik. Meg kegyelem alatt vagyunk. Mindent szabad nekünk, csak a lábunkba ne lőjünk.

Pesti tanításról még röviden: *Akadályok a gyógyulás útján*. Több tanításban hangzott el ez. Akadály többek között az, hogyha valaki a gyógyulását szeretné *kiérdemelni*, annak ellenére, hogy Jézus azt a keresztén már megszerezte nekünk. Mert Ő kegyelemből biztosítja számunkra a gyógyulást, a gyarapodást és a teljes megváltást. Tehát ha ki szeretnének érdemelni, akkor megint cselekedetek által próbálnánk tenni valamit, de az nem fog működni.

Amíg nem voltunk újjászületve, addig úgymond pogányok voltunk, pogányként nem tartoztunk viszont semmilyen törvény alá. Amikor ezt megértjük, hogy mi *szabadok* vagyunk a *törvény alól*, akkor leszünk képesek elnyerni és *birtokba* venni Istennek a *szent örökségét*.

Mi *beoltattunk* a nemes olajfába az újjászületés által és így léptünk be az Újszövetségbe. Az *Újszövetségben* viszont nincsenek átkok, *csak áldást* örökölhünk. Az Újszövetségben nem kell megtartani egyetlen törvényt sem. Egyedül Szent Szellem *vezéreltnek* kellene lennünk, mert Ő tudja a legjobbat a számunkra. Jézus a Szent Szellem vezetése által egy jobb helyre szeretne elvinni bennünket.

Mint hallottátok ma már, *ragaszkodjunk* az Írásokhoz. Az utolsó pontig ragaszkodjunk az Igéhez. Keresztények néha elkövetik azt a hibát, hogy visszamennek a törvény alá. A törvény pedig úgy szól, hogy ha csak egy pontját megsérti az ember, akkor már az egész ellen vétett.

Amikor a bűnökről beszél a Biblia, hogy *mindent eltörölt*, az összes bűnt eltörölte, az vonatkozik a múlt, a jelen és a jövőre. Mert ha a jövőre nem vonatkozna, meg a jelenre, csak a múlt, akkor Jézusnak vissza kellene menni a keresztre. De az Ige világosan írja, hogy Jézus egyszer volt a kereszten. Soha nem kell megismételni, mint az ószövetségi áldozatokat.

Segít a tisztánlátásban a következő kérdés: ha újjászületés után a keresztény elvét valamit, melyik alkotóeleme, melyik alkotórésze követi azt el? A szellem, lélek vagy a test? Semmiképpen nem a szelleme, mert az tiszta. Azért tudja az Atya ugyanazt a minősítést adni nekünk, mint Jézusnak, mert Ő szent vérén keresztül lát bennünket.

Már gondolatban is véthetünk, de igazából a test, az, ami végrehajtja azt, amit nem kéne. Nem mindegy, hogy ki követi el az úgymond vétet. Ez a példa jobban segít megérteni azt, hogy a bűn el lett törölve, a múlt, jelen és a jövő vonatkozásában. A szellem tiszta.

Jézus elkötelezte magát, hogy *megfizeti* az adósságot, helyettünk. Mindaz, ami bűn volt az ember életében, az Ő hitelkártyájára íratott. És ez múlt idő, ez *megtörtént*. Mi emberek semmit nem érdemeltünk ki, Jézus *szerezte meg* nekünk a megváltást, mégpedig a kegyelem által.

Már forog a szívemben ez a dolog, hogy a pásztor *köpönyege* mit jelent. Van olyan Ige is, hogy az Úr *szárnyai alatt*. Majd össze fog állni ebből egyszer valami üzenet. Tehát a köpönyeg az nem más, mint a pásztoron való *kenet*. Tehát nem látható, de el lehet képzelni egy *palástként*.

Ahogy adja az Úr a képet, mint például a tyúkanyó az udvarban. Amikor még voltak saját keltetésű csibék, akkor mi történt? Mikor jött a sas, a kakas vagy a tyúkanyó elkiáltotta magát, leadta a vészjelzést, és minden csibe befutott a tyúkanyó szárnya alá. Ez van a gyülekezethél is, ha valakinek valami gondja van, akkor fut a pásztorhoz. Mint a kisbárány, „béget” a pásztor, és a pásztor gondoskodik róla.

A másik pedig, amit nem igazán tudatosítanak a szentek talán, hogy a pásztor imádkozik minden nap a nyájáért, a *köpönyege alá* tartozókért. Vannak olyanok, akik sehova nem tartoznak, azokért ki imádkozik? Képzeljétek csak el, hogy milyen jó egy köpönyeg alá tartozni. Amikor a nyáj benn van a pásztor köpönyege alatt, akkor megoltalmazza őket.

Köszönjük, hogy ma eljöttetek, Isten áldja meg a magjaitokat. Dicsőség Istennek. Ámen.

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.